

δισεκατομμύριο στῆ στρατιωτικῇ καταδόθρα. Ἡ Βουργαρία οὔτε τὰ μισὰ δὲ θὰ ξόδεψε κ' ἔχει στρατὸ ἀξιοσέβαστο. Καὶ τί ἄλλο δὲν ἔχει! Πῶς γίνεται αὐτὸ, δὲν τὸ χωράει τὸ μυαλό μου.

*

Μὲ τίτια κατάστασις σὰς ρωτῶ, κκ. Θεοτόκηδες καὶ Παλλοζαίμηδες, ἔχει τίποτα νὰ περιμένῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ κράτος ὁ ἔξω Ἑλληνισμός; Δὲν εἶναι κουτοὶ ὅσοι ἀνοίγουν ἀκόμη τὰ πουγγιά τους, ποὺ τάνοιγουν χωρὶς κἀν νὰ κάνουν καὶ συμβόλαιο—γιατί ἔτσι πρέπει—πῶς θὰ γίνῃ ἐκεῖνο ποὺ τοὺς υπόσχονται; Εἶναι κουτοὶ, ἀλήθεια, καθὼς εἴτανε βλάκες καὶ οἱ τόσοι καὶ τόσοι ποὺ στολίσανε τὴν Ἀθῆνα μὲ μαρμαρένια χίτριά καὶ ἀγάλματα καὶ κήπους καὶ μουσεῖα καὶ δρόμους καὶ... καὶ... μὲ τὴν ἰδέα πῶς στολίζου-νε τὴν πρωτεύουσα ὅχι τῆς βουλευτοῦς Ἑλλάδας, παρὰ τῆς Ἑλλάδας ποὺ αὐτοὶ ὀνειρεύοντοσαν. Βλάκες σωστοί, ἀφοῦ στερήσανε τόσες ἄλλες Ἑλληνικὲς χώ-ρες—τί δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ στὴν Ἡπειρὸ καὶ πρὸ πάντων στὴ Μακεδονία καὶ Θράκη μὲ τὰ λογαριαστὰ ἑκατομμύρια ποὺ ἀπομαρμαρώθηκαν καὶ φαγώθηκαν ἰδωπέρα;—για νὰ στολίσουνε τὴν Ἀθῆνα, ποὺ ξέ-ρουμε ἀπὸ 'να γνωστὸ δίστιχο τί ὄντα τρέφει τώρα, ποὺ οἱ καθαυτοὶ Ἀθηναῖοι, ὅπως λόγου χάρις ὁ Σκου-ζὶς, τὴν στολίζουσε μόνο μὲ βρώμικες μάντρες. Κι ἄδικο εἶχε ὁ Μεγαλειότατος ποὺ μιά φορὰ στὸ βασι-λικὸ κῆπο, ὅπως γράφανε οἱ φημερίδες, ἔλεγε σὲ κά-πιους Ἀνατολίτες, θαρρῶ, Ἕλληνες νάχτουνε τὴν πρωτεύουσα καὶ συχνὰ νῆχουνται. Ποιὰ πρωτεύουσα; Ἡ Ἀθῆνα εἶναι δική του πρωτεύουσα, μὰ δική τους ὅχι. Ὁ ἔξω Ἑλληνισμός εἶναι καὶ τώρα, ὅπως καὶ στὰ χρόνια τοῦ Ρήγα Βελεστινλή, παιδιὰ ὄρφανὰ καὶ σκορπισμένα δῶ κ' ἐκεῖ μίᾳς δύστηνης Πατρίδας. Ἀπ' τὸ ἔλεεινὸ αὐτὸ Κράτος τὸ σημερινὸ καὶ ἀπ' τὴν Ἀθῆνα τίποτα, μὰ τίποτα δὲν περιμένει.

*

Ἀχ, πῶς τὸ θέλω φέματα νῆναι ὅλα ὅσα λέω! Καὶ τὸ ἐλπίζω ἀκόμη νὰ βγῶ ψεύτης. Μὰ τὸ φο-βάμαι πάρα πολὺ πῶς δὲ θῶβω. Γιατί, πῶς δὲ συγκινεῖσαι, Μεγαλειότατε, ἂν ἀληθεύει τὸ ἀγγλο-ρούσσικο αὐτὸ σκέδιο γιὰ τὴ Μακεδονία, ἀφοῦ εἶσαι τῶν Ἑλλήνων βασιλεὺς; Περιμένεις νὰ σ' τὸ ζητή-σῃ ὁ λαός; Καὶ ποῖος λαός εἰν' αὐτός ποὺ περιμέ-νεις νὰ σ' τὸ ζητήσῃ; Ποῖος τὸν δίδασκε τὸ λαὸ αὐ-τόνε γιὰ τὰ ἔθνη καὶ ζητήματα καὶ ποῖος τοῦ παρά-στησε σὲ τί κιντύνους βρίσκεται; Ποῖος τοῦ μετὰδω-

σε λίγο ἐνθουσιασμό; Ὁ Βουργαρίκος λαός, ποὺ εἶναι γενικὰ πολὺ κατώτερος στὴν ἀνάπτυξη ἀπ' τὸ δικό-νε μας, πῶς ξέρεῖ καὶ τὴν ζήταε τὴ Μακεδονία του; Ξέρεῖ, γιατί μὲρα νύχτα τὸν δίδασκουνε οἱ ἀρ-χηγοὶ του. Οἱ δικοὶ μας τί κάνουν; Ἀγοράζουν καὶ πουλοῦνε στὸ κλεφτοπαζάρο.

Καὶ τοῦ λόγου σου, κύριε Θεοτόκη, κ' ἐσεῖς οἱ ἄλλοι ὅσοι θέτε νὰ μᾶς κυβερνᾶτε, τί περιμένετε γιὰ νὰ ζυπνήσετε;

Θὰ πῆτε: Τί μπορούμε νὰ κάνουμε, τί μπορεί νὰ κάνῃ ἡ Ἑλλάδα ἔτσι ποὺ τὴν καταστήσῃμε ὅλοι μας; Μήτ' ἐγὼ λέω νὰ κάνουμε τίποτα ποὺ δὲ μπο-ρούμε νὰ τὸ κάνουμε. Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ δὲ μᾶς χρειάζεται καὶ ἄλλος πόλεμος τοῦ 97 οὔτε φωνές καὶ φοβέρες κούφιος οὐτ' ἐνθουσιασμοὶ ἀνόντοι καὶ ξώ-πετσοι. Μὰ λέω νὰ μᾶς κλονίσῃ λίγο καὶ κάπια ἀ-γανάχτησις, νὰ δείξουμε πῶς δὲν φορήσαμε ὀλοτέλα, νὰ δηλώσουμε πῶς δὲ θὰ τὸ δεχτοῦμε μὲ σταυρωμέ-να χέρια νὰ μᾶς δολοφονήσουν παίρνοντας τὴ Μακε-δονία μας, νὰ δείξουμε πῶς εἰσμομαζοῦμαστε καὶ ὅχι νὰ φωνάζουμε μὲ ψευτολόγια πῶς θὰ εἰσμομαζοῦμε, νὰρ-χίσουμε νὰ παρουσιάζουμε πραγματικὸ καὶ καθαρὸ στρατὸ δίχως καμμιὰ παλιὰ λέρα μέσα του—πότε ἐπὶ τέλους;—καὶ τὴν Ἑλλάδα Κράτος μὲ δικαιοσύ-νη καὶ ἀσφάλεια καὶ προκοπὴ γεωργικὴ, βιομηχανι-κὴ, σχολεικὴ (ἀφοῦ ἀπ' τὸ σχολεῖο θάρχησις νὰ φτειάνεται ὁ πολίτης καὶ ὁ στρατιώτης) σκοτώνοντας λίγο λίγο τὸ ξεχαρβάλωτο κλεφτοβασίλειο.

Μποροῦν αὐτὰ νὰ γίνουσιν ἢ δὲ μπορούνε; Ἀπ' τὴν καταρατικὴ ἢ τὴν ἀρνητικὴ ἀπάντησις κρίμε-ται, ἂν ἡ Ἑλλάδα θὰ γίνῃ Κράτος τῆς ἀνθρωπιάς καὶ θὰ περιμαζέψῃ τὰ παιδιὰ τῆς ἢ θὰ καταστήσῃ Μόντε Κάρλο καὶ ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο καὶ γενικὸ τεμπελχανιὸ καὶ γεροντοκομεῖο τῶν σκορπισμένων σὰν τοὺς Ὀθραίους Ἑλλήνων—καὶ αὐτὸ πάλι ἂν τὸ ἐπιτρέπουν οἱ Βούργαροι κ' οἱ Σλαῦοι.

6/5/906

Α. Π.

ΣΕ ΓΙΑΤΡΟΣΟΦΟ

Ἀφτὸς εἶναι γιατρόσοφος ἀπὸ τὸ Τσιρλονέρι, Γράφει Ρωμαϊκῇ τὸ πρωτὶ, μιχτὴ τὸ μεσημέρι, Τὸ βράδυ καθαρέβουσα καὶ κάποτε φρατζέλικα, Τοὺς ἀθλητὲς χαϊρέτῃς μὲ λόγια πὲς κινέζικα.

Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΗΣ ΔΟΥΚΕΣΣΑΣ

Ἐνα ἀπομεινόμερο τώρα τελευταῖα περπατοῦσα μονάχος μὲς τὰ πεῦκα τῆς Πεντέλης καὶ σιγὰ-σιγὰ χωρὶς νὰ τὸ νοιώσω γνώριμα μονοπάτια μ' ἔφεραν μπρὸς στὰ χαλάσματα τοῦ Παλατιοῦ τῆς Δουκέσσας.

Οἱ βροχὲς εἶχαν πλημμυρίσει τὴν αὐλὴν. Κάτι με-γάλες φουῖντες ἀπὸ χλόη ξεβγαίναν κνὶ σὲ μιά λα-κοῦδα μισοκρυμμένη κοντὰ στὸν τοῖχο πολυτέχνη-ζουσαν στὴν ἐρημιὰ τους, ἔτρεμαν κ' ἀνατρίχιαζαν ἀπ' τὴς ἀδύνατες πνοὲς κ' ἐμπλέκαν εἰρηνικὰ τὰ λεπτόγραμμα φυλλαρδία.

Ἀφοῦ τριγύρισα ἐστὶ λιγάκι ζύγωσα στὸ Παλάτι καὶ καθισμένος σ' ἕνα πεζοῦλι θυμήθηκα τὴν ἱστο-ρίαν τῆς ἰδιότροπης Δουκέσσας.

*

Ἡ ματιὰ μου περνᾷ πάνω ἀπὸ βουνοπλαγιὰς πνευκωμένες, ἀγκαλιάζει ἕνα μεγάλο κομμάτι τῆς Ἀττικῆς, ξεχωρίζει τὴς ἀδρότατες γραμμὲς τοῦ Λυ-καβητοῦ καὶ φτάνει ὡς τὸν κόλπο τοῦ Φαλήρου. Κά-τι καρδία φαίνονται δὲν σκιὲς ἀκίνητες ποὺ μαν-ρίζουν στὴ χρυσογάλανν ἑκτασθ.

Βασίλισσα εἶναι ἡ ματιὰ μου, κυριαρχεῖ σὲ μιὰν ὁμορφὴ χώρα καὶ τώρα νοιώθω γιατί ἡ ἀριστοκρά-τισσα Δουκέσσα ἐστῆσε ἐκεῖ τὸν Πύργο τῆς.

Ἐνας ἀετὸς σκίζει περὶφανὸς τὸν ἀέρα. Τὸν ζη-λεύω.

*

Σὰν φυλακὴ εἶναι ὁ γοθικὸς Πύργος. Τὰ παραθύ-ρια στενόμακρα, μόλις ἀφίνουν νὰ γλιστροῦν λίγες δέσμες φωτός. Ὁγκὸς μαρμαρένιος, βαρὺς καὶ θλι-βερός. Θὰ τὸν μισοῦσα ἂν δὲν ἤξερα ὅτι σ' αὐτὸν μέσα ἐκλείει τὴ μελαγχολία καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν μιὰ ἐκλεχτὴ ξένη.

Ἡ φύσις εἶναι στὴν ἀκμὴ τῆς. Οἱ ἀγριοδικὲς γέρνουν στοὺς μαρμαρένιους τοίχους. Κ' ἐστὶ τὸ ρη-μαγμένο Παλάτι μὲ φέρνει στὸ νοῦ τὴς νικημένες ψυχῆς ποὺ μάταια πολέμῃ ἡ Ζωὴ νὰ τὴς ἀναστήσει.

*

Περπατῶ μὲς στὰ πεῦκα καὶ στίς ἀγριοτριαντα-φυλλίες. Τί σεμνὰ ποὺ εἶναι τὰ λουλούδια τους. Ἀ-σπρα μ' ἕνα κίτρινο στὴ μέση. Θαρρεῖς πῶς δὲν ἔχουν συγγένεια μὲ τὰ λάγνα τριαντάφυλλα τῶν πε-ριβολιῶν.

Μοναχικοὺς περιπάτους ἔκανε ἐδῶ ἡ Δουκέσσα καὶ ἀνάδευε μὲς στὸ νοῦ τῆς ὄνειρα κ' ἐλπίδες ποὺ σήμερα εἶναι στάχτη.

Ἀλλ' ἀφίνω γλήγορα τοὺς λογισμοὺς αὐτοὺς. Ἡ χαρὰ καὶ τὸ φῶς μὲ προστάζουν νὰ δημιουργήσω ἕνα ὄνειρο δικό μου. Ἄν οὐδεὶς, ἐδόθε.

— Ἀμ πῶς δὲ θῶβω, γίνεται: ποῖος ξέρεῖ τί δουλιὰ τοῦτυχε, τάνθρωπου!

— Μὰ δὲν τοῦ μήνησαι πῶς μὲ πιάσανε πόνοι; Ἄχ! μαννούλα μου!

— Τοῦ τὸ μήνησαι! Προφῆτης εἰμαι νὰ ξέρω τί κάνει;

Οἱ ξερὲς καὶ ἄσκημες ἀπόκρισες τῆς Φλώρας μ' ἀναγκάσανε νὰ κόψω τίς κουβέντες, γιατί σὲ κακὸ πάντα θὰ βγαίνανε—Γιὰ νὰ σὰς πῶ—φώναξα τάχα θυμωμένος—θὰ πάρω τὸ καπέλλο καὶ θὰ φύγω, σὰ δὲν ἔχετε μυαλὸ νὰ μὲ καταλάβετε! Φω-νάξω τόση ὥρα: σύχασε, μὴ μιλάς, μὴν κουνιέσαι, μὰ σὺ ἀγρόν ἀγρόρας! Μπα! ὅταν δὲ μ' ἀκούνε φεύγω...

— Ὅχι, γιατρί μου, ὅχι!—μ' ἀποκρίθηκε τρο-μαγμένη—θὰ σ' ἀκούσω, θὰ κοιμηθῶ...νὰ! δὲς πῶς κλείνω τὰ μάτια μου!...Μιλῶ χωρὶς νὰ θέλω, γιατρί μου...κοίταξε πῶς πετιοῦνται τὰ χέρια μου! Δὲν εἰμαι καλά...ζαλλίζουμαι, βουίζονε ταῦτιά μου, ἄχ!...φοβοῦμαι, μὴ μ' ἀφίσῃς γιατρί!

— Ὅχι, παιδί μου, σύχασε! Ἐτσι τῶπα, κουτό, νὰ σὲ φοβῇω!

— Κάτσε δῶ κοντὰ μου. Εἶσαι καὶ μάννα καὶ πατέρα μ' ἀπόψε. Θιὸς σχωρὲς τὰ πεθαμένα σου!

— Κοιμήσου τώρα, παιδί μου, κοιμήσου!

— Δὸς μου τὸ χεράκι σου νὰ τὸ βαστῶ...

Εἶχε μιὰ νεβρική ἀνησυχία ποὺ μὲ φύβιζε. Τὰ μάτια τῆς ἀγριέθανε, παίρνοντας μιὰ γιγαλὰ παρὰ-ξένη. Ἡ ἀνάσα τῆς εἴτανε συχνὴ καὶ ὁ σφυγμὸς ἀμέ-τρητος. Κρύος ἰδρώτας τὴν περῆνε. Ποῦ καὶ ποῦ τιναζότανε κἀνα χέρι τῆς ἢ πόδι, ἀπὸ ξαφνικὸ κέν-τισμα. Μοῦ βαστοῦσε τὸ χέρι κ' ἐννοιωθὰ τὰ δαχτύ-λια τῆς νὰ παίζουσε σπασμωδικὰ, σὰ νὰ πητάκωναν χορδὲς κιθάρας. Ἀναγκάστηκα νὰ τῆς κάνω δυνα-μωτικὲς ἐνέσεις. Λίγο λίγο ἡ ἀνάσα τῆς ἀραιώθηκε, ὁ σφυγμὸς δυνάμωσε, τὰ μάτια σιγοκλείνανε νυσταγ-μένα καὶ τὰ δαχτύλα πιά δὲ μὲ σφίγγανε. Κοιμή-θηκε. Θωροῦσα τὸ παιδιάτικο γλυκὸ προσωπάκι τῆς, π' ἀγγέλου χάρες ἐκρυβε στὴ νεκρικὴ του χλωμάδα, καὶ συλλογιζόμην μὲ πόνο στὸ ξενύχτι μου: Τὴν περασμένη βραδιὰ πάλι σὲ γέννα μὲ φώναζαν. Τὴν ἄλλη λεχὼνα, σκιάχτρο στὴν ὄψη μπροστὰ σὲ τοῦ-τηνα, τρώμαζα νὰ προφυλάξω πὸ τὰ χάρδια καὶ τὰ φιλιὰ, ποὺ καθίνας ἀπ' τοὺς δικούς τῆς εἶχε λα-χτάρα νὰ τῆς δώσῃ. Παντοῦ γέλια καὶ χάρες, παν-τοῦ τρελλὰ ξεφωνήματα: καλορίζικο τάγοράκι, σι-δεροκέφαλη ἢ λεχὼνα! νὰ μᾶς ζήσῃ! νὰ τὴ χαϊρό-μαστε! Ἀναγκάστηκα νὰ τοὺς μαλώσω, νὰ γρίψω λιγάκι, γιὰ νὰ μὴ μοιάσουνε τῆς μαῖμοις, ποὺ πνίγει καμμιὰ φορὰ τὰ παιδιὰ τῆς ἀπ' τὸ πολὺ τῆς ἀγά-

πης σφίξιμο...Ἡ δύστηνη τοῦτη, καμαρωμένη κο-πελλιά, ποὺ διψᾷ γιὰ χῶδι καὶ φιλὶ, γιὰ ἕνα πνευ-τικὸ λογάκι, γέννησε σὰ σκῆλλα, ἔρμη καὶ ἀδοήγητη, δίχως σταλιά νερὸ στὴ ρλόγα τῆς, τρελλὴ πὸ τὴν τρομάρα! Γέννησε σὰ σκῆλλα!

Ἡ ὥρα περνοῦσε μὲ τίς σκέψεις μου. Εἴτανε τρεῖς ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Ἡ λεχὼνα κοιμότανε ἡσυχὰ καὶ μπορούσα πιά δίχως φόβο νὰ τὴν ἀφίσω. Ἐφυγα, σιγὰ σιγὰ, παραγγέλλοντας στὴ Φλώρα ὅ,τι ἔπρεπε.

Μακάρι νὰ μὴν ἔφευγα! Τὸ πρωτὶ ποὺ ζαναπήγα νὰ ἰδῶ τί γίνεται, βρήκα φεβερὴ φουρτοῦνα, δαρμούς, ἀπελπισίες καὶ κλάματα! «Γιατροῦλή μου, φώναζε ἡ μαῦρη σὰν τρελλή, λυπήσου με! Σῶσε τὸ παιδάκι μου, λυπήσου με! Οἱ ἀντίχριστοι μοῦ τὸ κλέψανε, μοῦ τὸ πήρανε τάνήμερα σκυλιὰ, τὸ πήρανε!...» Ἡ Φλώρα μοῦ ξήγησε τὰ πράγματα. Σὰν ἔφυγα τὴ νύχτα πῆγε νὰ τὴ δῇ καὶ ὁ Γιάγκος τῆς, ὁ νοικο-κύρης τῆς καρδιάς τῆς. Τὸ πρῶτο πρᾶμα ποὺ συλ-λογίστηκε νὰ κάνῃ, σὰν ἐμπεθε τὴν γέννα τῆς, εἴτανε νὰ βίξῃ τὸ παιδί στὸ Βρεφοκομεῖο, πρὶν ζυπνήσῃ ἡ μάννα του. Ἀς τῆς ποῦνε πῶς πέθανε, πῶς ἄρχισε νὰ ψυχομαχᾷ καὶ τὸ πήρε μιὰ γειτόνισσα, μὴν τὸ ἰδῇ καὶ τρομάξῃ, ἄς οἰκονομήσουν τὸ πρᾶμα ὅπως λᾶχρ, ὡς νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφαση πῶς παιδί δὲν τῆς

Μήπως ή δημιουργία ενός όνειρου δέν είναι 'Η-
δονή;

*

'Εστάθηκα έμπρός σ' ένα τάφο.

Είναι θαμμένη εκεί ή Δουκίσσα και ή κόρη της.
'Απάνω στην πλάγια ένός βουνού βρίσκονται τα
λείψανα της Δουκίσσας που άρχισε θριαμβευτικά τη
ζωή της μέσ στον πλούτο της Γαλλικής Αύλης.

Οι αύρες χύνουν μιάν άρμονία άόριστη. Τα πον-
λιά κελαιδούν.

'Ακούω τις φωνές παιδιών. Κυνηγούν μιά πετα-
λούδα, γελαστά, κατακόκκινα. 'Η πεταλούδα έδόθηκε
μέσ στον περίβολο του τάφου.

*

Θέλω νά σκορπίσω τούς μελαχολικούς λογισμούς.

'Από ένα ψήλωμα βλέπω στο βάθος τον Πύργο
της Δουκίσσας και φεύγω μακριά από τη νέκρα των
έρειπίων που τα βήματά μου έτάραξαν για λίγες
στιγμές.

ΑΔΕΣ. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

'Ακούς τό κύμα, αγάπη μου, κεί πέρα;
Σάν κ'αυ μέσ' σ'τό ρόχθο του δέ σβύεται,
πού μοιάζει με τό πιό στεγνό τραγουδι
έκείνο που ποτέ δέ λησμονιέται;

Σ' τό κάθε μυρολόγι του πελάγου
τά δάκρυα μου κυλούν σιάχνά μου χέρια
κι' ό πόνος μου ξεσπᾷ από τη καρδιά μου
για νά σβυστή ποιός ξέρει σέ ποιά άστέρια.

'Η νύχτα ή μάθη—κοίταξε—μᾶς δείχνει
τήν πιό βαριοθλιμμένη της εικόνα.
Σ' τών βράχων τις σχισμάδες πώς σφυρίζει
ό μαϊστροπουνέντης του χειμῶνα!

Τέ νύχτα!...Μέ παγώνει κᾠποια φρίκη...
Τέτοια νυχτιά δέ νάναι, αγάπη μου, κ' εκείνη
πού μ' άπονιά δά μᾶς χωρίση αιώνια
του χρόνου ή άγρια κι' άφρισμένη δίνη.

"Ω! τότε δέ δά νοιώνω τά φιλιά σου,
δέ δά με παίρνεις στη γλυκειά σου άγκάλη...
—Νά φύγωμε, νά φύγωμε, φοβοῦμαι
τη νύχτα στο έρμο έτούτο περιγιάλι.

Μεγίστη.

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

έπρεπε! Νά δά ή ώρα νά πάρη κανείς άπάνου του
κάθε Μαγδαληνής κλήρα! Χά χά! Τό πίστεψε
τάχα, ή πετεινόμυαλη, πώς έχει κι άφτή του ζώου
τό δικαίωμα—νά χαρή τό παιδί της;

Οι σκέψες αυτές χορέβανε στο μυαλό μου την
ώρα που την έβλεπα νά δένεται, νά ξεφωνᾷ, νά με
παρακαλεί με κλάματα για τό παιδί της. Είταν
άξιολύπητη! Πόνοι δυνατοί περιζώνανε την κοιλιά
της και ξαφνικός πυρετός φλόγιζε την ύψη της.
Προσπαθούσα νά την παρηγορήσω μᾶ δέν είτανε σέ
θέση νά καταλάβη τά λόγια μου. Μίσα στα παρά-
πονά της άρχισε νά παραμιλή, νά ζητά νά φύγη,
και με πολλή δυσκολία την κρατούσαμε στο κρεβ-
βάτι της...

—Πώς τη βλέπεις, γιατρέ, την κακομοίρα; θά
τή σώσουμε;—με ρώτησ' ή Φλώρα συλλογισμένη.

—'Εχει μιά έλπίδα σωτηρίας...νά πεθάνη!—
της είπα με βουρκωμένη καρδιά, κ' ένας στίχος κο-
ρριδευτικά ήρθε τά χείλια μου—έμορφος κόσμος,
ήθικός, άγγελικά πλασμένος!

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα Δρ. 10. — Για τό 'Εξωτερικό
Φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τό φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κίосκια της Πλατείας Συντάγ-
ματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού
Τραχιόδρομου ('Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού
υπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στο καπνοπω-
λείο Μαγωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια)
στα βιβλιοπωλεία «'Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέ-
του (όδός Σταδίου, άντικρύ στη Βουλή).

'Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ένός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΟΙ

καμαρωμένοι μας βουλευτάδες, και πρώτος
πρώτος ό κ. Παπαμιχαλόπουλος τραβήξανε και
έσαμε τη Βουλή τό περιήρημο ζήτημα του άθλη-
τή Γεωργανιά, που ύστερ' από την άδάνατη
ονομαστική άπόλυτη του έπιθεωρητή Προφαν-
τόπουλου (κληθέντες οι 'Ολυμπιονίκαι νά λά-
βωσι τον κότινον άπέσχητε...) κατάντησε Πα-
νελλήνιο, και του άξιζε άληθινά νά φτάσει και
στη Βουλή και νά πάρει τη Ρωμαϊκή χρωμα-
τιά. Συνζήτηση σηκώθηκε άν έπρεπε νά τιμο-
ρηθεί ό Γεωργαντιάς που φέρθηκε σ' αυτή την
περίσταση σά στενοκέφαλος δάσκαλος, που εί-
ναι, κι όχι σάν παληκαράς άθλητής, και μέσα
στο κακό και στην άναμπαμπούλα και στις κοι-
νοβουλευτικές άνοησίες που είπωθήκανε, ση-
κώθηκε κ' ένας χριστιανός και είπε μιά φρόνι-
μη κουβέντα, πώς δηλ. έπρεπε νά τιμωρηθεί ό
Γεωργαντιάς γιατί μᾶς ρεζίλεψε μπροστά στους
ξένους άποδείχνοντας θεοφάνερα με τό φέροι-
μό του πώς οι Ρωμιοί είμαστε ό πιό ρέμπελος
κι άπειδάρχητος λαός της γής.

Θάμα, σωστή κουβέντα και νά βγει από
στόμα βουλευτή, και μάλιστα μέσα στη Βουλή.
Κι όμως τό θάμα έγινε και τό ζήτημα του ά-
πειδάρχητου άθλητή μπήκε στη θέση του. Για-
τί με τό φέροισό του ό Ρωμιάς άθλητής, άν έ-
μεινε λίγα έκατοστά πίσω στο πέταμα του δι-
σκου, ήρθε όμως πρώτος στο πέταμα της πει-
δαρχίας (δισκοβολία άς την πούμε κι αυ-
τή) και παρουσίασε στο Στάδιο, πλάι σέ τόσα
άρχαία κ' 'Ευρωπαϊκά άγωνίσματα, κ' ένα γνή-
σιο Ρωμαϊκό άγώνισμα. 'Ο άθροπος δέν έ-
καμε ό,τι κάναμε όλοι μας που κοιτάξαμε μπρο-
στά στους ξένους νά κρύψουμε τά ψεγάδια
μας κάτω από τη μάσκα του πολιτισμένου, μᾶ
έδειξε ζηλεμένη ειλκρόνεια και σάν παληκαράς
που είναι παρουσιάστηκε στο Στάδιο δίχως
μάσκα.

—Νά, είπε, τέιος είναι ό Ρωμιάς. 'Από
φρεσκό του λεύτερος, δέ μπαίνει κάτω από ζυγό,

δέ νιώθει τί πάει νά πει πειδαρχία. 'Όταν
καταλάβει πώς άδικιέται (μά και τότε δέν άδι-
κιέται ό Ρωμιάς;) βάζει τον καθένα στη θέση
τον, άδιαφορώντας άν αυτός ό καθένας εί-
ναι Βασιλιάς ή Διάδοχος ή ό κόσμος όλος.
Και στα ύστερα γιατί νά μή φερθεί έτσι, άφου
ξέρει πώς τό φέροισό του, όσο άδιάντροπο κι
άν είναι, δά βρεθούν ήλίθιοι νάν τό χεροκρο-
τήσουν, φημεριδογράφοι νάν τό ύμνήσουν και
βουλευτάδες νάν τό παρουσιάσουν στη Βουλή
για έθνικό ζήτημα;

'Ετσι σκέφτηκε ό Γεωργαντιάς και τά κατο-
πινά τάποδείξανε πώς πολύ καλά και πολύ Ρω-
μαϊκά σκέφτηκε.

«ΝΙΚΗ»

άποφασίσανε νάν τό βαφτίσουμε τό πρώτο άντιτορ-
πιλλικό μας. 'Όσο βαρύ κι άν είναι τόνομ' αυτό, πάλι
καλά άφου μᾶς γλυτώνει από τούς Εύρυδιάδες κι από
τάλλα άρχαία όνόματα που προτείνανε οι διάφοροι
προγόνοβαρεμένοι (ή προγονόπληκτοι, άν έπιτρέπει ό
κ. Μιστριώτης) πατριώτες.

Μᾶ δέ θαρρείτε πώς είτανε προτιμώτερο νά
μπούν καταμέρος οι διάφορες νίκες, φανταστικές βέ-
βαια, και φρίκες και νά προτιμηθεί τόνομα κανενός
θαλασσομάχου μας του 21; Θά μᾶς ντρέπιαζε τό-
νομα του Τομπάζη, του Σαχτούρη ή κανενός άλλου
φυσικού κι άληθινού προγόνου μας;

Τό «Ν. 'Αστύ» μᾶς πληροφόρησε πώς άντι Νίκη
θά όνομαζότανε «'Αγία Λαύρα» τό άντιτορπιλλικό.
Πάλι καλά, άφου με τό Μισολόγγι βαφτίσανε τό σα-
πιοκάραβο που χρησιμεύει για φυλακή τῶ ναυτών.

ΠΕΡΑΣΕ

και τό Στρατιωτικό νομοσχέδιο, μ' όλες τις βρι-
σιές και τά Συνταγματικά ξεφωνητά του κ.
Ράλλη, κ' έτσι ή Βουλή δῶ κι έμπρός θά μπο-
ρεί νά περηφανεύεται πώς κατάφερε και κάτι κα-
λό, μέσα σέ τόσες άναποδιές και στραβοσιμω-
νίες της, άφου στέλνει τούς άξιωματικούς στο
στρατό και μᾶς γλυτώνει από τούς σπαθοφόρους
ρήτορες.

Βέβαια, μ' ένα μοναχά καλό, όσο μεγάλο
κι άν είναι, δέ σώζεται ό τόπος' μά πάλι δέν
άξίζει νά μὴν τό χαιρετήσουμε αυτό τό καλό
και νά μὴν εύκηθούμε νάν του δώσει ή Βουλή
κι άξια συντρόφια.

ΑΕΝ

είπαμε νά παυτεί ό έπιθεωρητής Προφαντόπουλος
γιατί έκαμε μιά προφαντή όνομαστική άπόλυτη! Δέν
τό πήραμε τόσο τρανικά τό πράμα, ένα πράμα τόσο
συνειδημένο που γίνεται άπ' όλους σκεδόν τούς με-
γαλοδασκάλους, καθώς τάποδείχνει καθεμερνά τό
βαρβαροπάζαρό μας.

'Αν είτανε νά παυτεί για μιά όνομαστική άπό-
λυτη ό Προφαντόπουλος, έπρεπε νά παυτούνε τόσοι
καθηγητάδες του Πανεπιστημίου και τόσοι σοφοί με
πατέντα, κ' έπρεπε νά πάψει νά βγαίνει και ή «'Ε-
σπερινή» που προτείνει την πάψη του και που τίποτ'
άλλο δέν είναι παρά μιά άτέλειωτη όνομαστική ά-
πόλυτη. 'Όλοι τό ξέρουν πώς ή πατριωτική και κα-
μαρωμένη φημερίδα του κ. Γιάνναρου καλλιεργεί με
τόση φροντίδα κι αγάπη τούς βαρβαρισμούς.

ΖΗΤΩ

τῷ 'Εθνόσι! «'Η Κυβέρνησις άναγνωρίζουσα την ύπερ-